

INNOCÈNCIA PERDUDA

Era de nit, estava al parc, sola, o això era el que em pensava. Quan me'n vaig adonar que eren allà. Eren quatre, m'hi vaig acostar i em vaig afegir a la seva conversa. Tots havíem marxat de casa amb l'esperança de fugir, ni que només fos per una estona, de l'infern que ens havia tocat viure.

El més gran de tots, el Joel, havia decidit viure sol després d'haver estat rebutjat per diverses famílies d'acollida. Era el líder, el fort, el que ens animava a seguir endavant i aguantar. Sempre ens deia "penseu que sempre hi haurà un demà", era el seu lema.

La Laura i el Marc eren germans. Ella tenia 13 anys i ell 9. A diferència del Joel, tenien una casa i uns pares, però l'alcohol i la falta de diners havia fet que la convivència fos insuportable. Malgrat que el Marc només tenia 9 anys era molt valent, sempre que el seu pare es disposava a pegar la seva germana es ficava davant per protegir-la.

El Pau, el més petit de tots, tenia 6 anys i era l'únic fill d'un matrimoni que tenia temps per tot menys per a ell. Era un nen trist i introvertit, marcat per la falta d'afecte i pel fet d'haver crescut sol, sense ningú al seu costat, sense cap referent.

I jo, la peça que faltava per completar el cercle d'amics, tenia 14 anys. La meua mare havia mort en néixer jo i, per tant, m'havia criat només amb el meu pare. A mi em semblava que la nostra relació era normal fins que un dia, veient un reportatge per la televisió, me'n vaig adonar que no ho era. No era normal que el meu pare dormís amb mi cada nit, em vestís, em despullés, em toqués...

En total, érem cinc, dos noies i tres nois. Érem amics des d'aquella primera nit al parc. Ens havíem fet inseparables perquè tots érem víctimes d'alguna desgràcia. Cada nit ens reuníem al parc i allí ens explicàvem com havia anat el dia. Ens consolàvem mútuament i somiàvem que algun dia marxàriem tots junts d'aquell barri –vivíem en un barri marginal de la gran ciutat, un d'aquells que ningú té en compte i on les històries com les nostres són tan comuns que passen totalment desapercebudes - i podríem ser feliços.

Una nit vaig arribar al parc plena de sang, terroritzada i plorant. Els meus amics em van preguntar què havia passat i jo, sanglotant, els vaig explicar que el meu pare, havia volgut anar més enllà. Morta de por, havia agafat el ganivet que tenia amagat a la tauleta de nit –el tenia allí des del dia que havia vist aquell programa- i, mentre ell s'abalançava al meu damunt, li havia clavat tantes vegades com havia pogut i, després havia marxat corrent. Vaig passar la nit a casa del Joel, intentant buscar una solució.

El meu pare, que havia quedat malferit, va avisar la policia i em va denunciar. L'endemà al matí tot el barri es trobava ple de cotxes oficials i tothom s'havia assabentat de la tragèdia. Quan em van localitzar, em van portar a la sala d'interrogatoris, però presa de la por vaig ser incapaç de dir res. De fet, de tot allò no n'he pogut parlar fins avui.

I avui, després d'haver rebut un llarg tractament psiquiàtric que ha durat quasi bé un any, em trobo de nou, davant de l'inspector en cap dels mossos d'esquadra explicant, per primera vegada, tota la veritat. Després d'escoltar-me, ordena detenir el meu pare. Es compromet a intervenir al barri i investigar els casos dels meus amics.

Sospiro, contenta, alleujada... Ara ja està, ja s'ha acabat... Els meus amics m'esperen a fora. Tots junts, tots cinc començarem una nova vida...

Joana Llauradó Pont

1r Premi 3r d'ESO